

Arrest

nr. 81 504 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 16 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond word verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 november 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 23 maart 2005 België binnen en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in.

Op 11 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 juni 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 3 mei 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 29 februari 2008 met nummer 8200.

Op 29 november 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 augustus 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 23 april 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 11 december 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 20 april 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 24 november 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.04.2009 en de aanvullingen die op 1.12.2009 en op 11.12.2009 werden ingediend door :

T. M., C. (R.R.: 077050952581)

nationaliteit: Kameroen

geboren te A. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt zelf aan dat hij pas sinds maart 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken.

De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een certificaat blocklaying, bricklaying & concreting advanced craft en. Deze kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Betrokkene meent zich ook te kunnen beroepen op regularisatie op basis van een lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State. In de vernietigde instructies van 19 juli 2009 werden de voorwaarden hiervoor vastgelegd in criterium 1.2. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op

23.03.2005, die werd afgesloten op 29.06.2005 met de beslissing 'niet ontvankelijk' door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 30.06.2005. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 02.02.2009. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene ongeveer 3 jaar en 10 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure.

Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2005 in België verblijft, cursussen Nederlands gevolgd heeft en daar attesten van voorlegt, uitzicht heeft op een job, veel sociale contacten heeft, getuigenverklaringen, een bewijs van lidmaatschap bij een voetbalclub, een attest van werkbereidheid van de VDAB en een certificaat blocklaying, bricklaying & concreting advances craft voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Verzoeker beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de mogelijkheid dat zijn fysieke integriteit ernstig bedreigd zou worden indien verzoeker wordt verplicht terug te keren doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de mogelijkheid dat zijn fysieke integriteit bedreigd zou worden volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 23.04.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, namelijk de verwijzing naar de situatie in het land van herkomst, het lidmaatschap van verzoeker van het SCNC, de bewering dat het voor betrokkene zijn lijf en leden een groot gevaar zou betekenen om in zijn land van herkomst te vertoeven, de vermelding van rapporten van Amnesty International en van the Bureau of Democracy, Human Rights and Labor en de vermeende schending van artikel 3 EVRM worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 23.03.2005 werd afgesloten op 29.06.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

(...).

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoeker voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

“Verzoeker haalt een eerste middel uit de schending door de Belgische Staat van de materiële motiveringsverplichting ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991.

Uiteraard behoort het niet aan de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid; de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De instructie betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, vermeldt volgende :

(...)

Doordat de staatssecretaris stelt dat een attest van werkbereidheid van de VDAB niet voldoet aan de in de instructie opgelegde arbeidsovereenkomst, kan betrokkene geen aanspraak maken op een regularisatie, aangezien een attest geen arbeidscontract is.

Terwijl de staatssecretaris een onmogelijke eis stelt aan verzoeker die hij niet kan volbrengen, gelet op zijn voorafgaandelijke illegaal statuut, welk hem enkel recht gaf op een uitkering, doch hem verbood om te werken, zodat de staatssecretaris artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 Schond.

Toelichting bij dit middel

Verzoeker verblijft sinds 2005 in België, een heeft nooit de mogelijkheid gehad om zich op legale wijze een loon te verschaffen.

Het is/was aan personen in zijn situatie verboden om arbeid te verrichten. Hij had immers een beslissing tot onontvankelijkverklaring van de vraag om de toekenning van de vluchtelingenstatus gekregen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij had weliswaar een annulatieberoep ingediend bij de Raad van State, doch dit annulatieberoep verschaftte hem geen titel om een arbeidskaart te verkrijgen, noch de toelating om legaal arbeid te verrichten .

De voorwaarde die de staatssecretaris dan ook oplegde was een quasi onmogelijke voorwaarde en dus in wezen geen voorwaarde.

Verzoeker was sinds meer dan 4 jaar in België en kon geen ervaring opdoen in bedrijven. Solliciteren had geen zin omdat hij toch niet mocht starten. Er was dus geen enkele werkgever die ook maar een schim had kunnen opvangen van de talenten en capaciteiten van verzoeker; hoe zou hij dan in een arbeidsmarkt die in economische crisis verkeert, zonder een uitgebreid netwerk van kennissen, noch een diploma, een job kunnen bemachtigen (of het uitzicht op een job?). Aan goede wil of integratiebereidheid, lag het niet. De staatssecretaris ontkende niet dat er onvoldoende integratie zou zijn, doch wel dat enerzijds de door de staatssecretaris opgelegde termijn van vier of vijf jaar niet was bereikt, anderzijds dat er geen arbeidsovereenkomst aanwezig was.

De voorwaarde die de staatssecretaris oplegde grenst dan ook aan een uitnodiging tot fraude; wie kan immers aan een dergelijke voorwaarde voldoen : zij die ervaring en goodwill konden kweken bij een werkgever die hen voordien "in het zwart" te werk stelden en anderzijds zij die kapitaalkrachtig genoeg waren om een werkgever voldoende te beiden om hem een arbeidsovereenkomst aan te bieden, die meestal dan nog slechts een belofte tot arbeid inhield, en geen werkelijke arbeidsovereenkomst.

De staatssecretaris beschikt bij de beoordeling over een verzoek conform artikel 9 bis over een discretionaire bevoegdheid; deze kan hij echter niet uitoefenen door aan degenen onderworpen aan een maatregel, een voorwaarde op te leggen die in se in zulke mate onmogelijk is, dat ze er niet aan kunnen voldoen."

"De staatssecretaris stelt het verzoek van verzoeker ontvankelijk is; Ontvankelijk betekent dat de staatssecretaris aanvaardt dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om een machtiging tot verblijf te verzoeken. De staatssecretaris baseert zich voor de ontvankelijkverklaring ongetwijfeld op het EVRM.

De verankering van verzoeker verhindert m.a.w. dat het voor verzoeker redelijkerwijze onmogelijk wordt geacht om terug te keren naar zijn land van herkomst, Kameroen, doch de staatssecretaris tegelijkertijd motiveert dat verzoeker onvoldoende bewijst verankerd te zijn en dus geregulariseerd te worden.

Tweemaal hetzelfde argument, de verblijfsduur en de verankering van verzoeker, worden dus anders beoordeeld, naargelang de vraag naar de mogelijkheid tot terugkeer is, dan wel dat de vraag wordt gesteld of er buitengewone omstandigheden zijn die het verblijf van verzoeker in België rechtvaardigen.

Als men met andere woorden voldoende verankerd is om niet naar het herkomstland te worden teruggestuurd te worden om daar een aanvraag te doen, is diezelfde verankering onvoldoende om aan te tonen dat men hier een leven heeft opgebouwd en het tegen het EVRM zou zijn om verzoeker definitief te ontszeggen in België te verblijven.

Dit staat haaks op elkaar : verzoeker is voldoende verankerd om niet verplicht te worden te reizen, maar onvoldoende verankerd om hier te mogen blijven. Het dienen te reizen zou dus een diepgaandere impact hebben op verzoekers integriteit en door het EVRM beschermde rechten, dan het eigenlijk verblijf zelf...

Dit is een niet te verantwoorden discrepantie en maakt dat de beslissing tegenstrijdig, minstens dubbelzinnig is en dus niet alleen artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet schendt, doch ook de materiële motiveringsverplichting die vervat is in artikelen 1-3 van wet dd. 29 juli 1991

De minister kan dan in casu niet correct oordelen dat verzoeker tegelijk niet naar Kameroen hoeft om daar een machtiging aan te vragen en wel naar Kameroen hoeft, aangezien hij niet voldoende verankerd zou zijn."

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing immers dat het determinerend motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

In de mate waarin verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een gunst is, geen recht en dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekomt een aanvraag om machtiging tot verblijf op autonome wijze te beoordelen.

De verwerende partij vervolgt dat verzoeker zich bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft beroepen op het criterium 2.8 B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Volgens de verwerende partij wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat voornoemde instructie als dusdanig niet meer wordt toegepast, maar dat de in de instructie van 19 juli 2009 vermelde criteria worden toegepast op basis van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris. Verwijzend naar de drie cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor het criterium 2.8 B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, merkt de verwerende partij op dat verzoeker een attest van werkbereidheid en een certificaat heeft voorgelegd. Volgens de verwerende partij werd er in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld dat deze documenten geen arbeidscontracten zijn. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door louter en alleen te beweren dat hij praktisch onmogelijk een arbeidsovereenkomst kan bemachtigen.

De verwerende partij laat voorts gelden dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn stelling als zou de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk zijn bevonden omdat de gemachtigde van de staatssecretaris aanvaardt dat het voor verzoeker niet mogelijk is naar zijn land van herkomst terug te keren. Refererend aan de motieven vervat in de bestreden beslissing, merkt de verwerende partij op dat de door verzoeker aangehaalde elementen werden beoordeeld doch onvoldoende geacht teneinde als grond voor regularisatie te worden aanvaard.

De verwerende partij besluit dat alle door verzoeker aangebrachte elementen in overweging werden genomen en in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze werd uiteengezet om welke reden verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Volgens de verwerende partij is de bestreden beslissing op correcte wijze tot stand gekomen, rekening houdend met alle elementen van het dossier. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

2.1.3 In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.1.4 Gelet op de nauwe samenhang van de twee eerste door verzoeker aangevoerde middelen, behandelt de Raad ze samen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een eerste en tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het

oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft geen opmerkingen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr.

198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoeker zoals uiteengezet in het eerste middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8 B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8 B. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoeker dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de vernietigde instructie van 19 juli 2009 zoals uiteengezet door verzoeker, is niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing eenzelfde element, met name verzoekers duurzame lokale verankering in België, op twee verschillende manieren heeft beoordeeld al naargelang de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd onderzocht, merkt de Raad op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf *in casu* ongegrond werd verklaard. De ontvankelijkheid van de aanvraag is bijgevolg niet meer aan de orde. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat daarin een tegenstrijdige motivering is opgenomen inzake verzoekers duurzame lokale verankering. De tegenstrijdigheid die verzoeker meent te ontwaren (“verzoeker is voldoende verankerd om niet verplicht te worden te reizen, maar onvoldoende verankerd om hier te mogen blijven”) is hypothetisch en staat niet te lezen in de bestreden beslissing. Waar verzoeker meent dat anders wordt geoordeeld naargelang de vraag naar de mogelijkheid tot terugkeer, kan hij evenmin worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt inzake de mogelijkheid tot terugkeer het volgende overwogen:

“Verzoeker beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de mogelijkheid dat zijn fysieke integriteit ernstig bedreigd zou worden indien verzoeker wordt verplicht terug te keren doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de mogelijkheid dat zijn fysieke integriteit bedreigd zou worden volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Hieruit blijkt dat verzoekers betoog, waarin hij meent dat in de bestreden beslissing aanvaard wordt dat hij niet kan worden geacht terug te keren naar zijn land van herkomst, niet kan worden gevolgd. De kritiek van verzoeker mist bijgevolg feitelijke grondslag. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoeker kan niet worden aangenomen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1 Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker verzocht om toepassing van (oud) artikel 9 ter bij verzoek dd. 28 april 2006, wat hem werd geweigerd bij beslissing dd. 8 oktober 2007.

De staatssecretaris meldt dat aangezien verzoeker op 18 maart 2008 geen verzoek tot regularisatie had hangende, hij evenmin beroep kan doen op het criterium van een lange asielprocedure.

Verzoeker wordt m.a.w. impliciet verweten dat hij zich uiteindelijk neerlegde bij de beslissing van de minister en niet opnieuw om een regularisatie verzocht. Mocht hij dit wel gedaan hebben, dan zou verzoeker momenteel geregulariseerd kunnen worden.

Wat de redelijke verantwoording is van deze twee verschillende categoriën van vreemdelingen, is verzoeker vreemd; deze verschillende behandeling kan ook niet rationeel verantwoord worden. De beslissing schendt dan ook artikel 11 van de Grondwet”

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers verweer als zou hij zich gediscrimineerd voelen omdat hij op 18 maart 2008 geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hangende had en hierdoor niet in aanmerking komt voor het criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet dienstig is. Verwijzend naar de categorieën vreemdelingen waarop voornoemd criterium betrekking heeft, stelt de verwerende partij dat verzoeker niet voldoet aan het criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009, niet alleen omdat verzoeker op 18 maart 2008 geen aanvraag om machtiging tot verblijf hangende had, maar eveneens omdat zijn asielprocedure ongeveer drie jaar en tien maanden duurde. Verzoeker kon in iedere hypothese niet in aanmerking komen voor het criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en maakt op geen enkele wijze kenbaar op welke wijze het gelijkheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden.

De verwerende partij besluit dat verzoekers kritiek de rechtmatigheid en de zorgvuldigheid van de bestreden beslissing geenszins doet wankelen.

2.2.3 In de repliekmemoire herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.2.4 Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET